

Ehl İ Küfre Reddiye

– Şairülİslam · 29 Kasım 2018

Ayet dolu âleme,
Gözlerini kapatır,
Gündüzü gece yapar,
Perdeleri kapatır.
Küfrüyle şımarır da,
Kurtulurum sanır,
“Hani mûcize?” der de
Şeytanı yoldaş tanır.
Ey küfrüyle azan!
Kendine çukur kazan,
Dinle Şâir’ül İslâm’ı
Mûcizeleri tanı!
Sen göster haydi bana!
Mûcizesiz olanı!
Ellerin mi, gözlerin mi?
Kulağın mı dilin mi?
Bak şimdi el koluna!
Nasıl da yaratılmış?
Ne uzun ne kısa,
Tam ayarınca...
Parmak izlerine bak!
Tasadüf nerede hani?
Milyarları incele!
Tutmaz senin izini.
Bak şimdi gözlerine!
Ne güzel yaratılmış!
Yerli yerine konmuş,
Kırpiklerle korunmuş.
Paha biçilmez onlar,
Âkil olanlar anlar.
Ver iki gözün bana,
Dünya kalsın sana.
Duyunca bu sözümü,
Nasıl da sararırsın!
Görmediğim dünyayı,

Ne yapayım ki dersin?
O hâlde dünyadan da
Değerlidir o gözler.
Boşa değil bu sözler,
Kalbe kadar ilerler.
Bak şimdi kulağına!
Tam yerine takılmış;
Ne güzel de açılmış!
Sesler ona saçılmış.
Bak sesler toplanıyor,
Kıvrım yönlendiriyor,
Sıvı korur kulağı,
Menzili hep dışarı...
Kim tayin etti bunu?
Kulak içine girse,
O koruyan sıvı,
Biliyorsun sonunu.
Farklı farklı seslere,
Hâkimdir her birine,
Şu Ali'dir, o Osman,
Bu da Şâir'ül İslâm.
Nasıl tanıyorsun bak!
Bunu veren sana Hakk.
Sözlerimin hepsi hak,
Artık inadı bırak!
Bak şimdi şu diline!
O Rahman'dan hediye,
Tercüman latifene,
Mûcize-i azîme...
Türkçe, Kürtçe, Arapça,
Lazca, Almanca, Farsça,
Seslen yeter insanca,
Bunlar ikram Rahmanca.
Müfettiştir sanki,
Keşfediyor hepsini,
Tatlı, acı, tuzlu, ekşi,
İşte bu da umami...
Farklı farklı nimetler,
Türlü türlü lezzetler...

Nasıl olur bu işler?
Dil mûcizeyle işler.
Aklına ve kalbine,
Ruhuna, benliğine,
Tercüman olur dilin,
Bu mûcizedir bilin!
Dile geldi o mülhid:
“Sen kimsin, necisin?”
“Nereden geldin buraya?”
“Nereye gidiyorsun?”
Hakk’tan geldim âleme,
Delilim âlemlere,
Misafirim bu evde,
Dünya denen hanede.
Bak şu güneş lambamdır!
Ay gecede kandilim,
Yıldızlar mumdur bana,
Hepsi ihsan insana.
Yolculuğum Rabbime,
Giderim seve seve;
Fethede ede ede,
Kalpleri nefesleri.
“Yok hayır!” dedi mülhid,
“Sözlerin garip garip,”
“Bu sözlerin sihir mi?”
“Yoksa da bir şiir mi?”
Ben sihirden uzağım,
Ancak Şâir’ül İslâm’ım,
Bu ilmi ve hikmeti,
Yalnız Kur’an’dan aldım.
“Bu ulvi beyana pes!”
“Seni inkâr edemem!”
“İlzam ettin sen beni,”
“Hikmetin pek ileri!”
Haydi gel artık dedim!
Lâ ilâhe illallah!
Muhammed Resûlullah!
De, duysun Rabbim Allah!
Gözleri nemli nemli,

Düşünüyor besbelli,
Desem mi demesem mi?
Ben İslâm'a girsem mi?
Koştum imdadına,
Bak dedim şu zerrata!
Tasarruf-u zerrata...
Geldi birden hayata!
Gözlerinde parıltı,
Yüreğinde kıpırtı,
Hamdolsun Rabbime!
Lütfetti mülhide!
Hakikat geldi dile,
Gür bir seda ile!
Lâ ilâhe illallah,
Muhammed Resûlullah.
Şâir'ül İslâm Yûnus Kokan